

Bayramlar Önce Yüreklerde Olmalı

– KARAM-41 · 03 Ekim 2014

Teknolojinin baş döndüren yenilikleri, insanoğlunu şaşırtmaya devam ederken, aynı zamanda O'na büyük kolaylıklar da sunmaktadır.

Cep telefonu, internet, televizyon ve yazılı basın araçları, uzaydaki gelişmeler, tedavi yöntemlerinin iyileştirilmesi, yiyecek ve içeceklerde, üretimdeki bulgular vb. hayatımıza anlamlı ve pozitif değişiklikler getirmiştir

Ancak, sessiz ve derinden, bir o kadar da vahim götürüleri de olmuştur elbette: Silah üretiminde artış, çevre kirliliği, gürültü, radyasyon, gıdalardaki hormonal ve ilaç tehlikeleri, atıklar, katkılar, vb. gibi.

Bir yandan da, zamanımızı gizli veya açık şekilde çalmaktadır. Özellikle TV ve internet bağımlılığı, insanları yalnızlaştırmaya başlamış, aile içi ve çevreyle olan iletişim büyük ölçüde azalmıştır.

Böylece insanları kaynaştıran ortak paydaları yok ederek aile bağlarının, samimiyetin, paylaşmanın, ahde vefanın, "sevginin" azalmasına sebep olmuştur.

Teknolojik gelişmelerle, daha çok ve tehlikeli silahlar üretilmiştir. Pazarlanması için, çok uluslu devletlerce dünyanın her yerinde, özellikle etnik sürtüşmeler körüklenerek savaşlar çıkartılmıştır.

Çıkartılmaya da devam edilmektedir. Çünkü üretilen silahların pazarlanması, insanlık üzerindeki çok amaçlı, sinsi planların gerçekleşmesi gerekmektedir.

Savaşlar, komşu devletleri, aynı kabileleri birbirlerine düşman ederken, açlığı, sefaleti, acıyı da beraberinde getirmektedir. Özellikle de çocuklar daha çok mağdur edilmekte, sevgi yerine, kin, nefret, intikam, hırs duyguları tahrik edilmektedir.

Görüleceği gibi, teknolojinin içinden; "ahlaki değerleri, insanlık onur ve merhametini, sevgiyi" vb. çıkardığınızda, yaşam anında felakete dönüşmektedir.

Bütün bu gelişmeler insanı; refaha, huzura, saadete götürmesi gerekirken zengin ve hâkim olma, yönetme uğruna, her türlü çirkinlikler ve merhametsizlikler yapılabilmektedir.

Şu anda bile, zulüm, katliam, kan ve barut kokusu, açlık, sefalet, acı ve gözyaşı durmamaktadır.

Gelişmeler bilinçli kullanılmadığından, çıkar çevrelerinin eline düşerek, yaşam biçimimiz yozlaşarak, gelenekler, görenekler, ahlaki değerler vb. hızla ve üzücü şekilde yıpranmaktadır.

Bayramlar da bu gelişmelerden etkilenmiş, içinde bulundurduğu; kendine has, yaşama sevinci veren, kaynaşmamızı sağlayan, beden ve ruh sağlığımızın sigortası olan ve toplum katmanlarını mutlu eden motifleri kaybolmuştur.

Hediyeleşmenin, yeni elbiselerle giyinmenin mutluluğu, el öperek harçlık almanın hazzı, komşularla paylaşmanın toleransı, çocukların kahkahaları, sevinçleri, cıvıl cıvıl yarışları sokaklarda yok artık.

Bayram namazlarının kalplerimize zerk ettiği manevi haz ve buruklukla, yakalanan uhrevi havanın, hemen akabinde topluca kabirlere taşınması, hastaların unutulmaması, yakınıni kaybedenlerin topluca ziyaret edilmesi ne anlamlı, ne hoştu.

Çocukluğumda bayramlarda ev ev gezerdik. On iki yaşını doldurmayanlara çerez dağıtırlardı. En samimi kafadar arkadaşlar ve akraba olanlar bir gurup olurduk.

Topladıklarımızın içinde neler yoktu ki; kuru üzüm, hurma, ceviz, fındık, fıstık, lokum, iğde, kuru dut, keçiyoynuzu, akide şekeri vb.

Evlere bayramlaşmaya gitmek gerçekten de mutluluktu. Kapıda güler yüzlü bir teyze karşılar, adam yerine koyar, hal hatırımızı sorar, cana yakın, cicili bicili giyinenlerimizin yanağını okşar ve bolca çerez ikram ederdi. Ne tadına doyumaz huzur kırıntılarıydı bunlar

İçimizde, kin, kırgınlık asla yoktu. Engin bir hoşgörünün yüreklerimize enjekte ettiği sevgi çiçekleri vardı göz bebeklerimizde.

Yakın akrabalara ayrı gider, daha fazla iltifat görürdük. Büyüklerin ellerini öper, sonra da halka şeklinde otururduk. Her birimize bolca çerez, şeker, lokum ve para dağıtıldı.

Topladığımız harçlıklarla bayramlık servetimizi hesaplar, kendimize bahşedilen güven ve sevinçle sokağa fırlardık. Ne bitmez tükenmez lezzet paylaşımlarıydı bilemezsiniz.

Büyükler de ev ev bayramlaşırdı. Tepsi içinde; kâğıtlı şeker, lokum, kolonya ve sigara ikram edilirdi. O yıllarda çikolata bilinmezdi. Usul birer tane almaktı, fakat samimi olunan evlerden bazen birkaç tane alınırdı.

Bir de kurban bayramlarında, kurbanı erken kesebilmenin yarışı yaşanırdı. Bayram namazından hemen sonra, annelerimiz tandırları yakar, şişler hazırlanırdı. Kurban kesilir kesilmez, aceleyle ciğerden bir miktar ve kebablıklar ilgililere gönderilirdi.

Bu telaşta, dede ve ninelerimizin "orucunu kurban etiyle açması" da etkiliydi sanırım.

Kesim ve taksimat sırasında çalışanlara, ayranla kebab ikram edilirdi. Ne özlemlerdi bu. Lavaş ekmecli dürümleri iştahla, zevkle ağzımız yana yana yer, bir yandan da çalışırdık.

Anlattıklarımın olağan üstü durum yok elbette. Fakat hafızamda o kadar değerli izleri var ki bu yaşantıların. Hatırladıkça, duygularımı toz pembe bulutlar sarmakta. Yeniden yaşayabilmek için neler vermezdim ki.

Bütün bunları bize anlamlı kılan; madden sahip olduklarımızın çokluğu değildi elbette. Zira çok da fazla bir şeylerimiz yoktu. Fakat gönül zenginliğimizi sağlayan; içtenlikler, sadelikler yalınlıklar oldukça çoktu. Yüreğimizde duruluk ve huzur, ahde vefa, kadir kıymet bilme, sevme ve sayma vardı. Kanaatkârlık, yaşama sevincimiz fazlaydı.

Bir takımdık adeta, komşularla, arkadaşlarla, akrabalarla. Birimizin derdi, hepimizindi. Hayattan çok şey beklemezdik. Uzak ve elde edilemeyecek hedeflerimiz yoktu. O yüzden endişeli değildik belki de. Evlerimizde çok eşya yoktu. Yaşamımız gibi evlerimiz de sadeydi. Fakat sevgimiz sayesinde, hoş görülme ve huzurluyduk. Kafamız her şeyle meşgul değildi. Esas olan kalp kırmamak, üzmemekti, yardımlaşma ve dayanışmaydı.

Şimdiki bayramlarda maddi her imkân var elbette. Hiç bir şeyin özlemi çekilmemekte. Ancak , en pahalı malzemelerle pişirilen, fakat lezzet vermeyen yemek gibi san ki. Kaybolan bir tat var. Katılan

malzemeyle bulunamayacak bir tat.

İşte bayramlara lezzet veren de manevî paylaşımlardır. Engin sevgi, saygı, değer verme, hoşgörü, biz duygusu, yardımlaşma, komşuluk ilişkileri, aile bağları, merhamet, kanaatkarlık, tevekkül, kendisi ve başkaları ile barışık olabilme, empati, pozitif düşünme vb. değerler .

Bunlar, bayramlara ruhunu veren, kişiyi, aileyi ve dolayısı ile toplumu mutlu kılan argümanlardır. Hiç bir masrafı olmayan, paylaştıkça çoğalan böylesi hasletler, sadece, haset, kıskanç, bencil, öfkeli, nefret duyan kalplerde yeşermez. İnsanı insan yapan değerleri yaşayamazsak, her gün bayram ilan edilse de bir anlamı olmayacaktır.

Bayramlar önce yüreklerde olmalı. Bunu başarabiliriz elbette. Geçmişin özlemleri ile yetineceğimize, gelin gönülleri önce bayram kılalım. O tat yeniden gelecektir eminim.

Bayramınız kutlu olsun...

Sevgiyle kalın...